

ιδανικά μας και στις ιδέες μας, πῶς εἶνε δυνατό νὰ χουν και τὴν ἀπύλυτη ἐκτίμησή μας; Πῶς μπορεῖ νὰ μᾶς συγκινοῦν και νὰ μᾶς εὐχάριστοῦν γιὰ νᾶχουν και τὴ λατρεία μας, νὰ μᾶς γεννοῦν τὸν ἐνθουσιασμό τὸ πρῶτο και σπουδαιότερο γνώρισμα, πὺν θεβαιῶνει, δ-τι ἓνα πνευματικὸ δημιούργημα εἶνε μεγάλο γιὰ μᾶς; Ὅ,τι δὲ μᾶς ἐνθουσιάζει δὲν ἀξίζει τίποτε γιὰ τὸ πνευμά μας. Σήμερα π. χ. ἡ ἰδέα τῆς στενῆς πατρι-δας συνταυτισμένη με τὴν ἰδέα τοῦ Κράτους, ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος, πὺν θέλει ἐχθροὺς γιὰ νὰ τοὺς πολε-μάη και νὰ τοὺς ταπεινώηη και νὰ τοὺς τιμωρή, ἀρχί-ζει νὰ ξεπέφτῃ στὴν κρίση μας και στὸ λογικὸ μας, ἀρχίζει νὰ μᾶς φαίνεται σὰν κάτι ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνώ-τερη ἠθικότητα τῆς ἀνθρωπότητος. Κι' ὅταν ἔχουμε τέτοιαν ἀντίληψη τῆς ἰδέας τῆς πατρίδας, πῶς μπορεῖ νὰ μᾶς συγκινήη ὁ πατριωτισμὸς ἔξαφνα τῶν «Περσῶν» τοῦ Αἰσχύλου, ἡ ἡ πολυλογία τοῦ Σωκράτη στὸν Πλα-τωνικὸ «Κρίτων» ἢ ἡ νοικοκυρεμένη πολιτικὴ ἐλε-γεία τοῦ Σόλων ἢ τὸ θυωμένο τραγοῦδι τοῦ Ντερου-λέντ ἢ ὁποιοδήποτε παρόμοιο ἔργο, καθὼς κι' ὁποιοδή-ποτε ἄλλο πνευματικὸ δημιούργημα, βγαλμένο ἀπὸ ἰδε-ολογία, πὺν σήμερα ἢ αὔριο δὲ θὰ τὴν τιμοῦμε; Γίνε-ται τώρα μιὰ ἀληθινὴ κοινωνικὴ ἐπανάσταση, πὺν γκορεμίζει σὲ συντριμια παλιὰς και κυριαρχεῖς ιδέες. Τὴν ἐπανάσταση αὐτὴ πὺν τὴ βλέπουμε γύρω μας κ' ἐπάνω μας και πέρα και παντοῦ δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ τὴ γνωρίσουμε ε' ὄλο τὸ πλάτος τῆς, γιὰ νὰ διακρίνομε κι' ὄλες τὶς ἐντέλειές τῆς, τόσο στὴν κοινωνικὴ και πο-λιτικὴ ὅσο και στὴν καθαυτὸ πνευματικὴ ζωὴ μας.

Η. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗΣ

„ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΚΡΙΝΟΙ“

ΑΝΩ ΚΙΟΥΛΛΗ

Στὸ συμπολεμιστὴ και ἀγαπη-μένο μου φίλο Ἄγη Δεβέντη

Χωριό, με τὴν ἀρόμπελη ζωομένη γύρα-γύρα
Στὰ χαλασμένα σπίνια σου και στὸ λευκὸ ἐξωκλήσι,
Ποιὰ μοῖρα τάχα σὺ κρατᾶς τὴ σφαλισμένη θύρα
Και δὲν μπορεῖ στὴν Ἄνοιξη κάποια ζωὴ νὰ ὀρμήσει;

Ποιὰ μοῖρα τάχα, ποῖς καημὸς οὐρανοκαταλήτης;
Ποῦ κλίμα πὺν δὲν ἔλασσε τὸ πρῶτο χεῖρόν;
Ποῦ γέλιο, ποῦ φτερούγισμα, ποῖς ἀπύλυτος σπονδαῖος;
Τὰ μουσικμένα του φτερὰ βαθειά σου ἀναδιπλώνει;

Κάτου γελῶνε οἱ ἔρωτες κι ἀνθοῦνε τὰ τραγοῦδια.
Ὁ κάμπος εἶναι ἀπέραντος σὰν τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου
Και στὸ βορᾶκι τ' ἀλαφρὸ πετοῦνε τ' ἀγγελοῦδια
Σὰν πεταλοῦδια ὀλόχρυσά στὴν ἀ-θήνη τοῦ τόπου.

Ἐκεῖ τὸ γέλιο εἶναι πηγὴ κι ἐδῶ τὸ κλίμα βροχὴ.
Τὸ κυπαρίσσι τὸ λυγρὸ σὺ φάντασμα τοῦ χρόνου
Τὴν τραγικὴ σκορπᾶς κρηγὴ σὴ ματωμένη δόση,
Και πάλι μαῦρο ὀρθώνεται τὸ σῆμα τοῦ πόνου.

Στὰ σπίνια, στὰ χαλάματα, στὸ φράχτη ἐκεῖ, στὰ δάση.
Κρᾶζει τὸ δόμοιο πουλὶ τοῦ πόνου και φωνάζει.
Καίει τὴν ἄμοιρη ζωὴ στὸ ἐρωτικὸ ροζτάσι
Τῆς ἀνοιξῆς πὺν ὄρμασε στὰ γέω και ροζτάζει.

Τὸν κάμπος! Μέσα στὸ χωριὸ κατάρα σπάει τὸ κλίμα!
Ψηλὰ τὰ σπίνια, πὺν ψηλὰ τὰ δέντρα, μὰ βαθειὰ του
Μαυρολόγαι τὸ σύννεφο τῆς ἐρημίας, κι' ἀντάμα
Περνάει σὲ χάλκινο ἄλογο τὸ πνεῦμα τοῦ θανάτου.

Ο ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛ-ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

[Τώρα πὺν γίνεται τόσος λόγος γιὰ τὴ Γερ-μανικὴ σοσιαλδημοκρατία, νομίζουμε πῶς εἶναι πολὺ ἐπίκαιρο νὰ διαβάσουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Νουμά» μερικὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα ἀπὸ τὴ βιογραφία τοῦ ἰδρυτῆ τῆς Φερδ. Λασσάλ. Τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι παρμένα τὰ περισσότερα ἀπὸ ἓνα σχετικὸ βιβλίο τῆς γυναικάς ἐκείνης, πὺν ἔξ αἰτίας τῆς ἐμονομάχου και πέθανε ὁ Φερδ. Λασσάλ. Ἐχοντας γιὰ βάση τὴ βιβλίο αὐτὸ ὁ Γάλλος κ. Jean de Liniers ἔγραψε μιὰ μελέτη με τὴν τίτλο: «Ὁ Λασσάλ και ἡ Κα ντέ Ρακοβίτσα». πὺν τὴ δημοσιεύουμε ἐδῶ].

Ἄντὶ νὰ πᾶτε ὀλοῖσα με τὸ ἠλεκτρικὸ τραῖνο ἀπὸ τὴ Γενεύη ἴσαμε τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Σαλέβ, κατεβῆτε ἀνάμεσα στὸ Βεϊριέ και Κολλὸν, στὸ σταθ-μὸ τοῦ Μπόζ-σεϊ-Κρεβέν. Πάρτε τότε τὸ δρόμο μέσα στ' ἀμπέλια, πὺν κατόπι περνάει ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ με-γάλα δέντρα ἐνδὸς δάσους. Σὲ λίγο ὁ δρόμος τραβᾶει κατὰ μέρος στὸ «Διαβολόβαλο», ἓνα βάλτο ἀπὸ μαῦρο και σάπιο νερό. Λίγα βήματα μαζύτερα νὰ σας σ' ἓνα γυμνὸ μέρος τοῦ δάσους· ἐκεῖ μες στὴν πυκνὴ γλόχη ἐνδὸς ἀπλόχωρου λιβαδιοῦ ὑψώνεται κά-ποιος σωρὸς ἀπὸ πέτρες, πὺν μόλις ἔχει ἐνδὸς μέτρου ὕψος. Ὅποιος δὲν τὸ ξέρει ἀπὸ πρῖν, δὲ θὰ παρατη-ρήσῃ τὴ μισοσβυσμένη τούτη ἐπιγραφή:

ΦΕΡΔ. ΛΑΣΣΑΛ

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 11 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1825

ΠΕΘΑΝΕΝ ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΙΣ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1864

Ἡ τοποθεσία εἶναι Γαλλικὸ ἔδαρος. Οἱ ἀντίπαλοι ἔτσι μπορούσαν νὰ γυρίσουν στὴ Γενεύη χωρὶς ν' ἀνησχοῦν ἐξ αἰτίας τῆς μονομαχίας τους.

Ὁ Λασσάλ ὁ μεγάλος δημεγέρτης, ὁ θεμελιωτῆς τῆς Γερμανικῆς σοσιαλ-δημοκρατίας, ἔπῃγε νὰ σπο-τωθῇ ἐκεῖ —ἀπὸ ἓνα νέο Ρομᾶνο, πὺν ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε πιάσει ὄλο— και γιὰ μιὰ γυναικα.

Ἡ ἡρώδα τοῦ δράματος αὐτοῦ ἦταν κάποια κόρη γοητευτικῆς ὀμορφιάς, ἡ Ἐλένη ντέ Ντένιγκες. Ἀπὸ τὸ γάμο τῆς μ' ἐκείνον ἀπὸ τοὺς δύο ἀντίπαλους, πὺν ἔζησεν, ἔγινε σὲ λίγο Κυρία ντέ Ρακοβίτσα. Αὐτὴ στὰ 1879 ἐτύπωσε τὴν ἱστορία τοῦ μοιραίου δεσμοῦ τῆς με τὸ Λασσάλ.

Κατόπι ἡ κυρία Ρακοβίτσα ἐπαντρεύτηκεν ἓνα Ρῶσο λόγιο, τὸν κ. Σχέβιτς κ' ἐξοῦσε μαζί του στὸ Μόναχο. Ὑστερ' ἀπὸ πενήντα χρόνια κι' ἀφοῦ τὸ χιόνι τῶν χρόνων εἶχε διώξει τὸ χρυσα φένο χρώμα τῶν μαλλίων τῆς, τ' ὄνομά τῆς ἄρχισε νὰ ξαναγυρί-ζῃ στὸ στόμα τῶν ἀνθρώπων ἐπειδὴ ἐτύπωσε ξανά ὄλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς και τῆς σχέσης τῆς με τὸ Λασσάλ. Στὸ βιβλίο τῆς ἐξὸν ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ τῆς ἱστορία με τὸ Λασσάλ δίνει πληροφορίες σὲ κάθε σελίδα γιὰ πολλοὺς ἀνθρώπους πὺν στὸ δέκατον ἔνα-τον αἰῶνα εἶχαν κάποιο ὄνομα στὴν πολιτικὴ, στίς τέχνες ἢ στὸ θέατρο.

Ὁ πατέρας τῆς Ἐλένης, ὁ βαρῶνος ντέ Ντένιγκες ἦταν προτεστάντης Πομερανός. Ἡ δραστηριότητά του, ἡ ἐξυπνάδα του τὸν εἶχαν ἀνυψώσει ἴσαμε τίς πὺν λαμπρὸς θέσες. Ἀπλὸς ὑψηλῆς στὸ Πανεπι-στήμιο τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ προστατευόμενος τοῦ Οὐμπολτ, ἐκίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ διαδόχου τῆς Βαυαρίας Μαξιμιλιανού, πὺν ἀμέσως τὸν ἔφερε στὸ Μόναχο σὰν παιδαγωγὸ και σὰν φίλον. Ὅταν ὁ Μα-ξιμιλιανὸς Β' ἔγινε βασιλιάς, τὸν ἐπέτρε γιὰ σύμβουλο

και ποτε δεν παρᾶλειψε νὰ τὶνε συμβουλευέται γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῶν καθηγητῶν, τῶν μελῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν Ἀκαδημιῶν. Μὰ ὁ γραμματισμένος αὐτός, αὐτός ὁ πολύξενος, αὐτός ὁ τέλεια «τίμιος ἄνθρωπος», ὅπως θάλεγε στὸ δέκατο ἑβδομον αἰῶνα, ἦταν, καθὼς φαίνεται πολὺ ἄμελος οἰκογενειάρχης καὶ πατέρας ἑπτὰ παιδιῶν. Ἡ Ἑλένη γράφει: «δὲν πιστεύω ἕως τὰ δεκάξη χρόνια μου νὰ εἶπα μαζί του περισσότερες ἀπὸ χίλιες λέξεις.»

Ἡ Κυρία ντὲ Ντένιγγες ἦταν κόρη ἑνὸς Ἰσραηλίτη Τραπεζίτη. Δὲ φαίνεται νὰ εἶχε κι' αὐτὴ περισσότερη ἐπίδραση στὰ παιδιά της. Ἡ μητέρα ἐξαφανίζοταν μπροστὰ στὴ μεγάλη κυρία, τὴν ἀπασχολημένην μὲ τὸ νὰ δέχεται πολὺ τὴ λαμπρὴ κοινωνία, ποὺ ἐσύγγαζε στὰ σαλόνια της.

Ἡ Ἑλένη γεννήθηκε στὰ 1843. Στὰ μικρὰ της χρόνια ἔπαιξε μαζί μὲ τὸν πρίγκηπα διάδοχο τῆς Βαναρίας, τὸ μελλοῦμενο Λόεγκριν Λουδοβίκο Β'. Ἀλλὰ τί διάβολος ποὺ ἦταν αὐτὴ! Μιὰ μέρα τοὺς ἔπιασαν σὲ μιὰ φιλονικία νὰ τραβοῦνται ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἦταν τόσο ὥραϊα τὰ μαλλιά της, ποὺ εἶχαν ἕνα χρώμα κόκκινο σὰν φωτιά κι' ὅλο μπουκλές. Ὁ Ἄντερσεν, ὁ τρυφερὸς διηγηματογράφος, ποὺ ἦταν οἰκογενειακὸς τους φίλος, εὐχαριστιόταν ν' ἀφίρη τα δάχτυλά του νὰ παίξουν ἀνάμεσα στὰ μαλλιά της, ὅταν τὴν ἐκάθιζε στὰ γόνατά του, λέγοντάς της ἄμορφες ἱστορίες, καὶ ὁ ζωγράφος Κόουλμπαχ νὰ τὴν παίρνῃ γιὰ μοντέλο. Ὅπως ἀκόμη μᾶς λέει ἡ ἴδια, ἕξη χρονῶν ἄφισε τὶς κούκλες της γιὰ νὰ παραμονεύῃ τὰ ζευγάρια ποὺ ἐφιλοτρόφισαν, τῆς ἄρεσε νὰ τὰ βλέπῃ ποὺ ἐφιλιόνταν, νὰ βλέπῃ τὶς ὑποπτες χειρονομίες, ἀναζητοῦσε τὰ μικρὰ ἀγῶρια καὶ τὰ πειράγματα τους....

Σὲ λίγο ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πιά μυστικά γιὰ τὸ παιδί αὐτό· δέκα χρονῶν ἔμαθεν ἀπὸ μιὰ φιλενάδα της, ποὺ εἶχε πρόωρα παντρευτῆ, ὅλα τὰ μυστήρια τῆς νύχτας τοῦ γάμου. Καὶ τοῦτο ἦταν γι' αὐτὴ μιὰ εὐκαιρία νὰ βεβαιώσῃ τὶς φεμινιστικὰς θεωρίες της. Ναί, σὲ ἡλικία δέκα χρονῶν διεκδικοῦσε τὸ «δικαίωμα τῆς εὐτυχίας!» Ἄκουε τὰ παράπονα τῆς φιλενάδας της «ὅτι δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ πρώτη, ποὺ ὁ ἄντρας της τῆς ἐγνώριζε τὴν ἡδονή, κι' ὅτι εἶχε κάμει τὸ ἴδιο πράγμα καὶ σ' ἄλλες» καὶ τὴν ἐμάλωνεν ἔτσι: «Γιατί δὲν κάνεις τὸ ἴδιο; Δὲν μπορείς νὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ ἀρέσει; Θάθελα νάβλεπα ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ μ' ἐμποδίσῃ! Τί μὲ μέλει γιὰ τὸ τί λέει ὁ κόσμος, μπροστὰ στὸ δικαίωμα, ποὺ ἀναγνωρίζω στὸν ἑαυτό μου.... Ἄν τὸ πρᾶγμα ὑπάρξῃ στὴ φύση τοῦ ἄντρα, καθὼς σοῦ τὸ διηγήθηκεν ὁ σύζυγός σου, γιατί νὰ μὴν εἶναι καὶ στὴ δική μας; Ἡ γυναῖκα ἔχει τὸ ἴδιο φυσικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς αἰσθησης...»

Τὸ κοριτσάκι ὀρισμένως γιὰ τὴν ἡλικία του ἦταν πολὺ προοδεμένο· καὶ ἔτσι δὲν ἐδίστασαν, ὅταν ἔγινε δώδεκα χρονῶν νὰ τὸ ἀρραβωνιάσουν μ' ἕναν Ἰταλὸν ἀξιοματικὸν σαραντάρη κι' ἄσχημο σὰν μαϊμού. Διαπλασμένη σὰν γυναῖκα καὶ γλυκεῖα μὲ τὴν εὐγενικὰ κατατομὴ της, τὰ ζωρόχρωμα μαλλιά της τὸν ξυπνημένο νοῦ της, ἐδοκίμασε τέσσερα χρόνια τὰ χάδια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ αὐτοῦ, ποὺ τῆς ἔφερνε τρόμο. Εἶδεν ὅμως τέλος ὁ Ἰταλὸς ὅτι δὲν τοῦ ταίριαζε τὸ κορίτσι καὶ ἀποτραβήχτηκε: Κ' ἔτσι ἡ Ἑλένη πηγαίνει στὴν Νίτσα, ὅπου πολὺ γλήγορα γίνεται ἡ βασίλισσα κάθε τραῖλλας. Συναστρέφεται ἐκεῖ τοὺς πύδ παράξενους τύπους τῆς κοσμολοιτικῆς καὶ λαμπροῦς αὐτῆς κοινωνίας, ποὺ εἶ-

λίγο στὸ περιθώριο τῆς ἀστικῆς κοινωνίας, καὶ ποὺ τὴν σκανδαλίζουν τὰ τσουγγούσιμα τῆς Ἑλένης μὲ τὴν ἠθικὴ. Συναπαντᾶει ὅμως ἐκεῖ καὶ ἐνδιαφέρουσες φυσιογνωμίες, καθὼς τὸ Μέγεομπερ, τὸ Ντίκενς, τὴ μεγάλη Δούκισσα Ἑλένη τῆς Ρωσσίας, τὸ λόρδο Μπουλβερ Λίττον καὶ τὸ βασίλεα Μᾶξ τῆς Βαναρίας. «Ἀλλοίμονο! τὰ χρόνια αὐτά, λέει ἡ ἴδια, εἶχαν πολὺ ἀξιοθηρήτη ἐπίδραση στὴ ζωὴ μου. Ἔχασα τότε, χωρὶς νὰ τὸ ξαναβρῶ ποτέ, τὸ σωστὸ μέτρο γιὰ νὰ ἐκτιμῶ γερμανικὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό, ποῦ εἶναι ἠθικὸ καὶ ποῦ δὲν εἶναι!»

Μολταῦτα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ βάλς, ἡ ὥρα τοῦ ἐρωμένου ἐσήμανεν ὁ πρώτος δεσμός! Ἦταν ἕνας νέος ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωσικοῦ ναυτικοῦ, «ἕνα ἀληθινὰ ἀναμμένο μυαλό»... «Ξελογιαστής; ὄχι» λέει ἡ ἴδια «ὁ πόθος ἔρριξε τὸν ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου· τίς δυὸ αὐτὲς ἕκαρξες, ποὺ ἦταν ὅλες νῆατα. Ὅχι πάθη, ὄχι ἔρωτας ἀληθινός, ὄχι. Ἀλλὰ ἕνα σπρώξιμο πρὸς τὸν ἕνα, πρὸς καθετὶ ποὺ εἶναι ὥραϊο, ποὺ εἶναι θερμό.»

Ὅταν ἀργότερα ὁ Λασσάλ τὴν ἐρώτησε γιὰ τὴν περασμένη ζωὴ της, τὸν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ, ὅτι ἡ ἐρώτηση δὲν ἐστεκόταν στὴν κοινωνικὴ θέση της καὶ τὸν παρακάλεσεν: «Ἄς μὴ ἀνασκαλεύουμε τὴ στάχτη τῆς Πομπηίας!» Ἀλλ' ἡ κυρία Ρακοβίτζα μιλάει «γιὰ τὰ πολλὰ ἐγκλήματά της ἐναντίο τῆς ἁγίας Γερμανικῆς ἠθικῆς.» Πολλὰ τὰ ἐγκλήματά της, ἀλλὰ πόσα; Ἄς μὴ ἐπιμείνουμε στὴν ἐρώτηση.

Ἐσίμωσαν ὅμως τὰ χρόνια, τὰ μεγάλα περιστατικὰ ποὺ ἀναποδογύρισαν τὴ ζωὴ της. Στὰ 1861 ἡ Ἑλένη ντὲ Ντένιγγες φεύγει γιὰ τὸ Βερολίνο κι' ἀρχίζει νὰ συγχάξῃ στὸ Πανεπιστήμιο λίγο, στὰ θέατρα καὶ στὰ σαλόνια πολὺ. Πρέπει νὰ προστέσουμε στὸ ἐνεργητικὸ της, ὅτι ἦταν σημαντικὰ μορφωμένη κι' ἀπὸ πολλὰ διαβάσματα, κι' ἀπὸ ὅσα εἶχε κρατήσει ἀπὸ τὶς συνομιλίες καὶ τὶς συζητήσεις ποὺ ἐγίνονταν ἐμπρὸς της. Ἐνα βράδυ σὲ κάποιο χορὸν ἐγνώρισε ἕναν ἀξιωματικὸ Κόρφ, γαμπρὸ τοῦ Μέγεομπερ. Γοητευμένη ἀπὸ τὴν πρωτοτυπία του τοῦ ἔδωκεν ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη της καὶ σὲ λίγο ἐμίλουσε μαζί του, ὅπως δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ μὲ κανέναν ἄλλον: «Εἶναι τόσο πίσω ὅλοι τοὺς στὸ Βερολίνο!» Ἐάφνου ἐνῶ ἄρχιζε νὰ τοῦ λέῃ κάποια γνώμη της παράτολμη, ἐκεῖνος τῆς εἶπε: «Γνωρίζετε τὸ Λασσάλ;»

— Ὅχι! ποιὸς εἶναι;

— Μὰ! τὸν γνωρίζετε! Μόνο μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸν γνωρίζει καὶ συμμερίζεται τὶς ιδέες του εἶναι ἱκανὴ νὰ μιλήσῃ ὅπως εἶπε.

— Μὰ ὄχι· σὰς βεβαιώνω. Ποιὸς εἶναι, πέτε μου!»

Ὁ Κόρφ δὲ θέλει νὰ τὴν πιστέψῃ. Ἐκεῖνη ἐπιμένει, θυμόνει. Τέλος τῆς λέει ποιὸς εἶναι ὁ Λασσάλ αὐτός, ποὺ ἔχει ὅλες τὶς ιδέες του· μὰ ἡ συνομιλία τους κόβεται ἀπότομα.

(Ἔχει συνέχεια)

JEAN DE LINIÈRES

Μετάφραση Η.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΚΑ

Ἀπόψε πάλι ὁ Ὑμητός λουμένος στὸ φεγγάρι
 Ὅλο ἄρμονία κι ὄλο φῶς. Τὸ κάθε του λιθάρι
 Νὰ τὸ φιλήσω λατρωῶ καὶ νὰ τὸ προσκυνήσω.
 ... Οὐτο βουνὸ τῆς Ἀτυκῆς, πῶς νὰ σὲ τραγουδήσω;